

Sygnatura akt III Ua 5/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 30-05-2017 r.

Sąd Okręgowy w Koninie

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia – SO Elżbieta Majewska**

Sędziowie **SO Ewa Morawska, SO Anna Walczak – Sarnowska (spr.)**

Protokolant: **starszy sekretarz sądowy Alina Darul**

po rozpoznaniu w dniu **30-05-2017 r.** w **Koninie**

sprawy **J. K. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek apelacji **wnioskodawcy**

od wyroku **Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

w **Koninie**

z dnia **28 lutego 2017r.** sygn. akt **IV U 147 /16**

I. Oddala apelację.

II. Zasądza od wnioskodawcy na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego instancji odwoławczej.

Ewa Morawska Elżbieta Majewska Anna Walczak- Sarnowska

Sygn. akt III Ua 5/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31.05.2016r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu J. K. (1) prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu choroby zawodowej w wysokości odpowiadającej 15% stałego uszczerbku na zdrowiu.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na podstawie badania Komisji Lekarskiej ZUS ustalono, iż odwołujący wskutek choroby zawodowej doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15 %, w związku z powyższym przyznano mu prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości odpowiadającej temu uszczerbkowi.

Odwołujący J. K. (1) złożył w ustawowym trybie i terminie odwołanie, w którym domagał się zmiany decyzji ZUS i przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania w wyższej wysokości. Odwołujący wywodził, iż jego stan zdrowia ciągle się pogarsza z powodu postępowania niedosłuchu i występowania szumów usznych.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powołano argumenty tożsame jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koninie wyrokiem z dnia 28.02.2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV U 147/16 oddalił odwołanie oraz zasądził od J. K. (1) na rzecz organu rentowego koszty zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

Odwołujący J. K. (1) pracował w (...) w okresie od 04.11.1986r. do 09.12.2013r. na stanowisku obchodowego urządzeń nawęglania i operatora nastawni nawęglania.

Sąd I instancji ustalił, że Decyzją Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w (...) nr (...) z dnia 09.01.2015r. stwierdzono u niego chorobę zawodową w postaci obustronnego trwałego odbiorczego ubytku słuchu typu czuciowo-nerwowego spowodowanego hałasem, wyrażonego podwyższeniem progu słuchu o wielkości co najmniej 45 dB w uchu lepiej słyszącym, obliczonego jako średnia arytmetyczna dla częstotliwości audiometrycznych 1, 2, 3 kHz (okoliczności bezsporne).

Dalej Sąd podał, że choroba zawodowa spowodowała u odwołującego 15% stały uszczerbek na zdrowiu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS i w aktach sprawy oraz opinii biegłego lekarza laryngologa.

Sąd I instancji uznał za w pełni przydatną i wiarygodną opinię biegłego lekarza laryngologa. Podał, że sporządzając powyższą opinię biegła przeprowadziła badanie odwołującego oraz oparła się na dokumentacji medycznej. Zdaniem Sądu biegła sporządziła opinię rzetelnie i profesjonalnie, a nadto opinia jest jasna i w pełni zrozumiała.

Dokumenty, na podstawie których ustalono stan faktyczny Sąd uznał za całkowicie wiarygodne, bowiem autentyczności i prawdziwości treści w nich zawartych nie kwestionowały strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy podał, że odwołujący wywodził swoje roszczenia z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, w myśl którego ubezpieczonemu, który wskutek choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Sąd Rejonowy podał, że w przedmiotowej sprawie było bezsporne, iż Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w K. decyzją nr (...) stwierdził u odwołującego chorobę zawodową. Natomiast spór sprowadzał się do ustalenia, czy choroba zawodowa stwierdzona u odwołującego spowodowała u niego uszczerbek na zdrowiu i w jakiej wysokości, a w szczególności, czy w wysokości wyższej, niż ustalone przez Komisję Lekarską ZUS 15 %.

Sąd Rejonowy podał, że zgodnie z cytowaną powyżej ustawą za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy; za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji.

W oparciu o ustalony stan faktyczny, w tym korzystając z wiedzy specjalistycznej biegłego lekarza laryngologa Sąd I instancji ustalił, iż odwołujący wskutek choroby zawodowej w postaci obustronnego trwałego odbiorczego ubytku słuchu typu czuciowo-nerwowego spowodowanego hałasem, wyrażonego podwyższeniem progu słuchu o wielkości co najmniej 45 dB w uchu lepiej słyszącym, obliczonego jako średnia arytmetyczna dla częstotliwości audiometrycznych 1, 2, 3 kHz doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15% według pozycji 42 załącznika do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Zatem ustalony przez Sąd uszczerbek jest identyczny z uszczerbkiem ustalonym przez Komisję Lekarską ZUS.

W związku z tym Sąd Rejonowy oddalił odwołanie J. K. (2) oraz orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł odwołujący J. K. (2) zarzucając wyrokowi:

- błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez ustalenie rozmiaru krzywdy na zbyt niskim poziomie, a przede wszystkim uznanie za wiarygodną i rzetelną opinię laryngologa, biegłego lekarza sądowego o zakwalifikowaniu uszczerbku na zdrowiu na poziomie 15% podając, że w rzeczywistości i zgodnie z dokumentacją wynosi 30% w sytuacji, gdy jest ona sporządzona przez biegłego w sposób nieprecyzyjny, wadliwy, niezgodny ze stanem zdrowia, niezgodny z dokumentacją, którą lekarz biegły lekceważy i podważa decyzję organów stwierdzających chorobę zawodową, tj. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny, Wojewódzki Sąd Administracyjny i Sąd twierdzi o przeprowadzonych przez biegłego badaniach ale ich nie ujawnia (badania audiometryczne);
- obrazę przepisów prawa procesowego poprzez wadliwe sporządzenie ustalenia wyroku, gdyż brak jest w nim faktów, które sąd by uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn dla których moim odmówił wiarygodności, nie odnosząc się w ogóle do jego zarzutów w stosunku do niezgodnej z prawdą opinii biegłego sądowego poprzez pominięcie przez Sąd zgłaszanych przez odwołującego zarzutów tych opinii z 28.11.2016r. i 08.02.2017r. Podał też, że na podstawie powyższych opinii ma wątpliwości czy wszelka dokumentacja dostarczona do ZUS z chwilą uprawomocnienia decyzji o stwierdzeniu choroby zawodowej została przekazana do Sądu.

Zarzucając powyższe odwołujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i wydanie orzeczenia przyznającego mu prawo do jednorazowego odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu wynoszący, co najmniej 30% według załącznika poz 42 do rozporządzenia Ministra Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 18.12.2002r.
- zwolnienie odwołującego z zasądzonych przez Sąd I instancji kosztów procesu w kwocie 360 zł wskazując, że według decyzji i pouczenia ZUS odwołanie od decyzji organu rentowego nie podlega opłacie i ubezpieczony nie ponosi żadnych kosztów,
- przyznanie odszkodowania z tytułu pogorszenia się stanu zdrowia zgodnie z art. 11 ust. 1 Rozdział 2 z Dz. U. Nr 30 poz. 144 z 05.05.19,
- przyznanie prawa do wyższego odszkodowania z tytułu zaliczenia odwołującego do I grupy inwalidów, zgodnie z art. 10.2 Rozdział 2 (Dz.U. nr 30, poz. 144 z 05.05.1983).

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja okazała się niezasadniona.

W ocenie Sądu Odwoławczego brak jest podstaw do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym, bądź kasatoryjnym, gdyż Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji.

Sąd Rejonowy wyczerpująco bowiem uzasadnił swoje stanowisko i dokonał właściwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie naruszając zasady swobodnej oceny, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c., a uzasadnienie odpowiada wymaganiom stawianym przez przepis art. 328 § 1 k.p.c. Nie zachodzi zatem potrzeba powtórnego przytaczania powyższych ustaleń.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia wysokości procentowego stopnia uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonego w związku ze stwierdzoną u niego chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, w myśl którego ubezpieczonemu, który wskutek choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Szczegółowe zasady orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu oraz tryb postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku i wypłacaniu jednorazowego odszkodowania zostały określone w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. (t.j. Dz.U.2013.954).

Odwołujący formułuje zarzut dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych spowodowane przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. przy ocenie opinii biegłej laryngolog (...)

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności.

W kontekście zarzutów dotyczących przeprowadzonej oceny dowodów Sąd uznał, że stanowią one polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji dokonanymi w granicach swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Sąd Rejonowy wskazał bowiem na podstawie jakich dowodów ustalił stan faktyczny w niniejszym postępowaniu, wskazując jednocześnie powody dla których oparł się w swoich ustaleniach na opinii biegłego. Sąd Rejonowy dokonał właściwych ustaleń faktycznych w sprawie i przeprowadził właściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, które to ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Tym samym Sąd Okręgowy nie podziela zawartego w apelacji zarzutu o przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. przy dokonywaniu oceny przydatności opinii biegłej laryngolog.

Przede wszystkim zauważyć należy, że opinia biegłego jest specyficznym dowodem podlegającym ocenie głównie w płaszczyźnie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Z tego też względu sąd samodzielnie nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego, czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 9.12.2014 r., III AUa 252/14, Lex nr 1711531). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłego jest koniecznością. W takim przypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym.

W kontekście podniesionych przez skarżącego zarzutów podkreślenia wymaga, iż biegła dysponowała wystarczającym materiałem pozwalającym na wydanie opinii w przedmiocie istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w tym także tym znajdującym się w aktach organu rentowego, a więc również i opiniami lekarzy orzeczników ZUS. Podzielić

należy ocenę Sądu Rejonowego, że opinia wraz z opinią uzupełniającą biegłej laryngolog stanowiły przydatny dowód w sprawie. Zostały sporządzone w sposób fachowy i rzetelny, wnioski opinii zostały sformułowane na podstawie analizy dostępnej dokumentacji medycznej, wyników specjalistycznych badań oraz bezpośrednio badanie odwołującego. Opinie te spełniają zatem wymóg w zakresie jej zupełności, są jasne i logiczne. Swoje końcowe wnioski biegła zaprezentowała w sposób stanowczy i wyczerpująco ją uzasadniła. Ponadto biegła odniosła się do zarzutów formułowanych przez odwołującego, a na dalszym etapie postępowania odwołujący poza ogólnym zakwestionowaniem wniosków opinii nie przedstawił żadnych nowych merytorycznych zarzutów.

Zastrzeżenia odwołującego zawarte w apelacji odnoszą się głównie do tego, że wnioski biegłej pozostają są takie same jak wniosku przyjęte przez lekarzy orzeczników ZUS, którzy stwierdzali u odwołującego 15 % stały uszczerbek na zdrowiu. Należy jednak podkreślić, że nie jest to okoliczność, która dyskwalifikuje wydaną opinię. Poprzestanie na negowaniu opinii biegłej, z powołaniem się na odmienną interpretację stanu zdrowia ubezpieczonego, uznać należy za niewystarczające dla jej skutecznego podważenia. To, iż lekarze ZUS i biegła ocenili stan zdrowia odwołującego odmiennie od oceny prezentowanej przez niego nie stanowi konkretnego zarzutu do opinii biegłej, a jedynie wyraz stanowiska tej strony, do którego ma on prawo.

Należy pamiętać, że biegły lekarz sądowy, który jest osobą bezstronną, niezaangażowaną w spór może w sposób obiektywny i właściwy ocenić stan zdrowia odwołującego, gdyż dysponuje odpowiednią wiedzą medyczną. Biegła wzięła więc pod uwagę stanowiska obu stron, dokumentację medyczną – także tą znajdującą się w aktach rentowych - i doprowadziło to do przedstawionych przez nią wniosków.

Sąd Okręgowy nie podziela też zarzutu dotyczącego wadliwości sporządzonego uzasadnienia. Zgodnie z treścią art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Mimo zarzutów odwołującego kontrolowane uzasadnienie spełnia powyższe kryteria. Sąd I instancji jasno przedstawił dowody na jakich się oparł, wyjaśnił czemu dowodom tym dał wiarę odmówił wiary i wskazał argumenty, które były istotne z punktu widzenia zapadłego rozstrzygnięcia. Uzasadnienie wyroku zostało bowiem sporządzone w sposób prawidłowy, wyczerpujący i w pełni odpowiada ono wymogom stawianym w art. 328 § 2 k.p.c. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyczerpująco uzasadnił swoje stanowisko i dokonał właściwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie naruszając zasady swobodnej oceny, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c., a uzasadnienie odpowiada wymogom stawianym przez przepis art. 328 § 1 k.p.c.

Podsumowując stwierdzić zatem trzeba, że Sąd Okręgowy podziela istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz trafną i przekonującą argumentację prawną tego Sądu, której nie zdołały skutecznie podważyć zarzuty apelacji. Wszystkie te okoliczności powodują, że orzeczenie Sądu I instancji było prawidłowe a wniesiona apelacja okazała się nieuzasadniona. W oparciu o powyższe apelacja na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu.

SSO Ewa Morawska SSO Elżbieta Majewska SSO Anna Walczak-Sarnowska